బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచికతరువాయి)

"వసూ! సుధీర్ భార్యాపిల్లలతో అమెరికానుంచి సెలవలకి వస్తున్నాడు. మొత్తం పూర్తి రెండు నెలలు ఉంటారిక్కడ. మూడేళ్ళ తర్వాత చూడబోతున్నాను సుధీర్‌ని" ఫోన్ పెట్టేస్తూనే ఆనందంగా చెప్పాడు భార్యతో.

కొడుకూ, కోడలూ పిల్లలతో సహా వస్తున్నారంటే భర్తపడే సంతోషం అర్థమైంది వసుంధరకి. సుధీర్ అమెరికా నుంచి, తండ్రిని చూడడానికి మూడేళ్ళపాటు రాలేదు. దానికి కారణం తనే అనుకుంటూనే వసుంధర మొహంలో విచార రేఖలు అల్లుకున్నాయి.

"వసూ! ఏమిటాలోచిస్తున్నావ్?" ఆమె మనసుని పసిగట్టినట్టే అడిగాడాయన.

"ఏం లేదు సుధీర్ చాలా కాలం తర్వత ఇండియా వస్తున్నాడు కదా! వాళ్ళకి ఏమేమి ఏర్పాట్లు చేయాలా? అని ఆలోచనలో పడ్డాను" అంటూ తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వుతూ జవాబిచ్చింది వసుంధర.

"ఆదీ నాన్న చూడు ఏ విషయమైనా నేనడిగితే ఒప్పుకోరు. నువ్వు చెబితే ఠకీమని ఓ.కే అంటారు" లాన్‌లో ఆదిత్య పక్కనే నడుస్తూ అంది సుమ.

"ఎందుకంటే నీకింకా బాధ్యత తెలియదని మామయ్య నమ్మకం" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"నువ్వు బిజినెస్ చూసుకుంటూ బాగా డబ్బు సంపాదిస్తున్నావని నీమీద నమ్మకమా?" అంది మూతి విరుస్తూ.

ఆదిత్య నడుస్తున్నవాడల్లా ఠక్కున ఆగి సుమ వైపుకి తిరిగాడు.

"డబ్బు సంపాదించే ప్రతివాడూ బాధ్యతాపరుడు, మర్యాదస్తుడు అయిపోడు.

మనిషికీ మనిషికీ ప్రత్యేకమైన గుర్తింపు ఒకటి ఉంటుంది. అది చెబితే తెలిసేది కాదు. మన ఉనికిని బట్టి, ప్రవర్తనని బట్టి మనసుతో తెలుసుకునేది. మామయ్యకి ఆ జ్ఞానం ఉంది. నీకే యింకా తెలియడం లేదు" ఆమె కళ్ళలోకి లోతుగా చూస్తూ అన్నాడు.

అతని చూపుల్లో భావాలు, ఆమె మనసుదాకా చేరలేదు.

"హూ! చూస్తూ వుండు. ఎప్పటికైనా నాన్న దగ్గర నీ మాటకంటే నా మాటే చెల్లించుకుంటాను" ఉడుక్కుంటూ అంది.

"అలాగే!" చిన్నగా నవ్వాడతను.

"ఇంతకీ నేనడిగిన బుక్స్ తెచ్చావా? అందుకే నిన్ను రమ్మన్నది" అంటూ అసలు విషయం గుర్తుచేసింది.

"పద" అంటూ పార్క్ చేసివున్న కారువైపు దారితీడాడు ఆదిత్య. కారు వెనక డోర్ తీసి బుక్స్ వున్న కవర్‌తోబాటు ఒక చిన్న బాక్స్ కూడా ఆమె చేతిలో పెట్టాడు.

"వావ్! ఐ ఫోన్ 10.. లేటెస్ట్ మోడల్." అట్టపెట్టెను చూస్తూనే ఆనందంగా ఎగిరి గంతేసింది.

"కొత్త వెర్షన్ వచ్చిందని కొన్నాను. వచ్చే సంవత్సరం యింకో మోడల్ రిలీజ్ అయితే కొత్తది నువ్వు తీసుకుని యిది నాకు యిచ్చెయ్యి. సరేనా!?"

"పూర్ ఆదిత్యా.. ఇంత సంపాదిస్తూ నేను వాడిన ఫోన్ వాడుకుంటానంటావేంటి? ఎనీహౌ నువ్వు యింకా బాగా సంపాదించి నాకోసం యిలాగే హేపీగా ఖర్చుపెట్టు" చెయ్యి పైకెత్తి ఆశీర్వదిస్తున్నట్టు ఫోజ్‌పెట్టి కిలకిలా నవ్వింది.

"ఎనీథింగ్ ఫర్ యూ!?" ఆమె సంతోషమంతా తనదే అయినట్టు చిరునవ్వు నవ్వాడతను.

గార్డెన్‌లో మల్లెపందిరి కింద ఒంటరిగా కూర్చుని ఉన్నాడు ఆదిత్య. లాన్‌లో అక్కడక్కడా వున్న లాంప్ పోస్ట్‌ల నుండి పల్చటి వెలుతురు నేలమీద పరుచుకుని ఉంది. దానిమీద చెట్లపొదల నీడలు చీకటి ముద్రలు వేస్తున్నాయి.

"నువ్వీ టైంలో యిక్కడే కూర్చుని ఉంటావనుకున్నాను" ఉన్నట్టుండి మాటలు వినిపించడంతో తలతిప్పి చూశాడు ఆదిత్య.

ఎదురుగ్గా వసుంధర కనిపించింది.

"అమ్మా! మీరేంటి యిలా వచ్చారు? ఒక్క కాల్ చేస్తే నేనే వచ్చేవాడిని కదా!" అన్నాడు గబుక్కున లేచి నిలబడుతూ.

"కాస్సేపు చల్లగాలికి కూర్చుని నీతో మాట్లాడాలని వచ్చాను" అంటూ ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుంది వసుంధర. అక్కడక్కడా నెరసిన వెంట్రుకలతో వెనక్కి దువ్వి వేసిన ముడి సాదాసీదాగా వుండే నేతచీరలు, ప్రశాంతమైన ముఖం, ఆమె గుర్తింపు. అలాంటిది ఆమె మొహంలో విచారం చూసి కలవరపడ్డాడు ఆదిత్య.

"అమ్మా! అంతా బానే వుందికదా! కాలేజీలో ఏదైనా ప్రాబ్లమా?" ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

"అక్కడేం సమస్యలుంటాయి ఆదీ! రోజూ వెళ్ళడం పిల్లలకి పాఠాలు చెప్పి రావడం" అంటూ ఎదురుగా ఉన్న చెట్లపొదల వైపు చూసి ఆగిందో క్షణం.

"సుధీర్ ఫ్యామిలీతోబాటు హాలిడేస్‌కి యిక్కడికి వస్తున్నాడు" చెప్పింది చిన్నగా.

ఓహ్! సుధీర్ వస్తున్నాడా! సంతోషంగా అంటూ వసుంధరవైపు చూసి ఠక్కున ఆగిపోయాడు. విచారంగా ఉన్న ఆమెను చూస్తూనే అతని మొహంలో రంగులు మారాయి.

"అయామ్ సారీ.. ఆదీ! డోంట్ టేక్ మీ రాంగ్. సుధీర్ వస్తున్నందుకు నాకూ సంతోషంగానే ఉంది. కానీ, నీకు తెలుసుగా మా రిలేషన్ చాలా విచిత్రమైనది"

ఆదిత్య మౌనంగా అవునన్నట్టు తల ఊపాడు.

"ప్రసాదరావుగారితో నాకు జరిగింది రెండోపెళ్ళి. ఆయన కొడుకు సుధీర్. నా కూతురు సుమ. మా పెళ్ళి జరిగినరోజునుంచి మేమిద్దరం యిద్దరు పిల్లల్నీ మా స్వంత పిల్లల్లాగే పెంచాలని నిర్ణయించుకున్నాం. సుమ చాలా చిన్నది అప్పటికి. రావుగారు తన సొంత తండ్రి కాదని తెలిసినా, ఆయనకు చాలా దగ్గరైపోయింది. ఎంతగా అంటే నిజంగా రక్తసంబంధం ఉన్న తండ్రీకూతుళ్ళయినా అంత ఆప్యాయంగా ఉంటారా? అన్నంతగా!

కానీ సుధీర్ అప్పటికే పన్నెండేళ్ళ పిల్లవాడు. నేనెంతగానో సుధీర్‌కి దగ్గరవ్వాలని ప్రయత్నించాను. కానీ అతను ఎప్పుడూ నన్ను వాళ్ళమ్మ స్థానంలోనే చూసి ద్వేషం పెంచుకున్నాడు. నామీద ఉన్న కోపం వాళ్ళ నాన్నపట్ల విధేయతలేకుండా చేసింది. రావుగారిని వదిలి అమెరికా వెళ్ళిపోయాడు, పెళ్ళై పిల్లలు పుట్టినా అతనిలో ఆ విముఖత పోలేదు.

మీ మామయ్య మాత్రం ఆ విషయంగా ఎప్పుడూ నన్ను ఒక్క చిన్నమాట కూడా అనలేదు.

మూడేళ్ళ పిల్లతో భవిష్యత్తు తెలీకుండా అయోమయంలో వున్న నా చేత పి.హెచ్.డి చేయించి ఈరోజు నలుగురిలో గౌరవంగా ఉండే స్థానంలో కూర్చోబెట్టారు. సుమ పట్ల ఎటువంటి బేధభావం చూపించలేదు.

ఈరోజు వరకు నన్ను నా కూతుర్ని యింత బాగా చూసుకుంటున్నారు. కానీ నావల్ల ఆయనకేం జరిగింది? మీ మామయ్య మీ అత్తయ్యని ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్నారు. ఆవిడ చనిపోయేవరకు ప్రాణంగా చూసుకున్నారట. ఆవిడ ఏకైక గుర్తు సుధీర్. సుధీర్ పిల్లలు ఆయన స్వంత మనవడు, మనవరాలు. ఆయన రక్తసంబంధం.

వాళ్ళని రావుగారికి దూరంగా ఉంచి, నేనూ నా కూతురు యిక్కడ సంతోషంగా ఉంటున్నాం అనుకుంటేనే మనసుకి ఎంతో బాధగా ఉంటుంది.

మాకు యింత చేశారాయన. సుధీర్‌ని నేను గుండెల్లో పెట్టుకోలేనంటావా? లేకపోతే నాలోనే ఏదో లోపం వుందా? సుధీర్ దూరంగా ఉండడానికి నేనే కారణం. ఈ గిల్టీ ఫీలింగ్ నన్ను తొలిచేస్తూ ఉంటుంది ఎప్పుడూ" చెబుతూ ఉంటే వసుంధర కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"అమ్మా! ప్లీజ్ డోంట్ బ్లేమ్ యువర్ సెల్ఫ్. మిమ్మల్ని గుర్తించలేకపోవడం సుధీర్ దురదృష్టం. మా అమ్మా, నాన్నా యిద్దరూ నా చిన్నతనంలోనే యాక్సిడెంట్‌లో చనిపోయారు. నువ్వే లేకపోతే నేను ఏమైపోయేవాడిని? మామయ్య మా అమ్మకి సొంత అన్నయ్య అయినా ఆయనకంటే నువ్వే నన్ను బాగా చూసుకున్నావు. ఎప్పుడూ నిన్ను 'అత్తయ్యా' అని పిలవాలనిపించదు. 'అమ్మ' అనే అంటాను. అలాంటప్పుడు నీ గురించి నువ్వు తక్కువ చేసుకుని ఎందుకు మాట్లాడతావు?" ఓదార్పుగా అన్నాడు.

వసుంధర రెండు నిముషాలపాటు మాట్లాడలేదు. దుఃఖాన్ని అదుపు చేసుకుంటున్నట్టుగా రెండు పెదవులను ఒత్తిపట్టింది.

"సుధీర్ వాళ్ళు ఉన్నన్ని రోజులూ వాళ్ళకి కావలసిన ఏర్పాట్లన్నీ జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలనుకుంటున్నాను. అవసరమైతే నీ హెల్ప్‌కూడా అడుగుతాను" అంది మామూలు ధోరణిలోకి వస్తూ.

"తప్పకుండా"

"నీ గురించి నాకు తెలుసు ఆదీ. ఎప్పుడెలా నడుచుకోవాలో నీకు తెలుసు. సుమకే బొత్తిగా జ్ఞానం లేదు. దాని గురించే నా దిగులంతా."

"సుమ గురించా!?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"నీకు గుర్తుందా? సుమ ఈ యింటికి వచ్చినప్పుడు చాలా చిన్నది. ఇంత పెద్ద బంగ్లాలో తనకి స్నేహితులెవ్వరూ లేరు. సుధీర్ ఆడించేవాడు కాదు. చిన్నపిల్లల తోడుకోసం వెతుక్కునేది. దానితో మొదట స్నేహం చేసింది నువ్వే.

ఒకరోజు టీచర్స్‌డేకి సుమ వాళ్ళ క్లాస్‌టీచర్‌కి ఎల్లోరోజ్ యివ్వాలని పట్టుబట్టింది. డ్రైవర్‌ని పంపి సిటీలో ఎంత గాలించినా ఆ రోజు ఆ రంగు గులాబీలు దొరకలేదు.

అప్పుడే నువ్వు ఆ పసుపుపచ్చ గులాబీ మొక్కల్ని అక్కడ వరుసగా నాటావు. ఈ రోజుకీ వాటికి పాదులు చేసి, నీళ్ళు పోసి శ్రద్ధగా పెంచి పూలు పూయిస్తూ ఉన్నావు" చీకట్లో గుబురుగా వున్న గులాబీ పొదలవైపు వేలు చూపిస్తూ అంది. ఆదిత్య వసుంధరవైపు సంభ్రమంగా చూశాడు. ఉన్నట్టుండి ఆమె పాత విషయాలను ఎందుకు జ్ఞాపకం చేసుకుంటుందో అతనికి బోధపడలేదు.

వసుంధర మళ్ళీ చెప్పడం మొదలుపెట్టింది. "నేను ఏ ఆధారం లేక యిబ్బందుల్లో ఉన్నప్పుడు రావుగారు నన్ను దేవుడిలా ఆదరించారు. నేను రెండో పెళ్ళి చేసుకుని తప్పుచేశానో ఒప్పు చేశానో నాకు తెలియదు. ఆయన్ని నమ్మి నాకున్న అన్ని బంధాల్ని తెంపుకుని వచ్చేశాను. సుమకి మేము తప్ప ఎవ్వరూ లేరు. మా తర్వాత అది ఒంటరి అయిపోతుంది. సుధీర్ అన్నగా తోడు ఉండడని నాకు తెలుసు. కానీ సుమకి నువ్వు తోడుంటావు అనుకుంటే నాకు నిశ్చింతగా ఉంటుంది.

ఆదీ.. నీకు వరసకి అత్తయ్యని అయినా అమ్మలా పెంచాను. నీ మనసులోని ప్రతిభావం, నీ మొహంలో నేను చదవగలను.

నీకు సుమ అంటే యిష్టం కదూ! సుమని పెళ్ళిచేసుకుని, దానికి జీవితాంతం తోడుంటావా?'' ఆదిత్య చేతులు పట్టుకుని అడిగింది.

వసుంధర నుంచి ఊహించని ప్రశ్నకి ఆదిత్య ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు. అతని గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. చప్పున ఆమె చేతుల్ని గుప్పిట్లో బంధించి ఆమె ముందు మోకాళ్ళ మీద కూర్చున్నాడు.

''సుమ అంటే నాకు ప్రాణం. కానీ ఈ విషయం యిప్పటిదాకా సుమకి కూడా చెప్పలేదు'' మెరిసేకళ్ళతో చెప్పాడు.

''నేను తొందరపడి ముందే మాట్లాడుతున్నానని నాకు తెలుసు. సుమ యింకా చిన్నపిల్ల. లైఫ్‌లో ముందు సాధించాల్సినవి చాలా ఉన్నాయి. కానీ.. ఈ విషయం ఎప్పట్నుంచో నా మనసులో తొలుస్తూ ఉంది. అందుకే ఉండబట్టలేక అడిగాను. ఇప్పుడు నీ సమాధానం విన్నాక నాకు నిశ్చింతగా ఉంది'' అంది ఆప్యాయంగా ఆదిత్య తల నిమురుతూ.

అప్పుడే పిల్లగాలి తెమ్మెర ఒకటి వచ్చి చల్లగా తాకింది యిద్దరినీ. మాటలకూ, చేతి స్పర్శకూ అందని ఆమె తల్లిహృదయం ఒక్కసారి అంతరంగంలో ప్రత్యక్ష్యమైనట్టనిపించిందతనికి.

''క్యాంటిన్‌కి వెళదామా? రాజారావు సార్ లెక్చర్ విన్నాక తలబద్దలైపోతుందనుకో. వేడిగా టీ తాగితేగానీ శాంతి రాదు'' బ్యాగ్‌లో బుక్స్ సర్దుకుంటున్న సుమ దగ్గరికి వచ్చి అడిగింది సీమ.

''పద వెళదాం'' బ్యాగ్ భుజానికి తగిలించుకుని లేచింది. కారిడార్‌లోకి వచ్చి నాలుగడుగులు వేయగానే ''సుమా! నీకోసం విజిటర్స్'' ఎదురుగా వస్తున్న క్లాస్‌మేట్ గావుకేక పెట్టాడు.

అప్రయత్నంగానే, అతను వేలితో చూపించిన వైపుకి తలతిప్పి చూసింది సుమ.

కాస్త దూరంలో చెట్టుకింద పార్క్ చేసి వున్న బైక్ మీద పక్కకి తిరిగి కూర్చుని కనిపించాడు మోహిత్.

సుమకి, సీమ బర్త్‌డే పార్టీలో, అతనితో జరిగిన సంభాషణ అంతా ఒక్కసారి మెదడులో రివైండ్ అయ్యింది.

గబుక్కున సీమ చేతిని గిల్లి ''ఏయ్! నీ బర్త్‌డే పార్టీకి వచ్చిన గెస్ట్, నా వెనకాల ఎందుకు పడుతున్నాడు?'' కోపంగా అడిగింది.

''ఎవరూ?'' సుమ చూపించిన వైపుకి చూసి, ''ప్చ్.. నాకు తెలియదు'' చెప్పింది భుజాలెగరేస్తూ.

''నీ యింటికి నువ్వు యిచ్చిన పార్టీకి వచ్చిన గెస్టు. నీకు తెలియకపోవడం ఏమిటి? డ్రామా చెయ్యకు'' అంది సుమ కోపంగా.

''నేను నీతోబాటు ఆదిత్యని కూడా పార్టీకి తీసుకురావచ్చని చెప్పానా? అలాగే నేను పిలిచిన గెస్టులెవరో, వాళ్ళ ఫ్రెండ్‌నో, కజిన్‌నో తీసుకొచ్చి ఉండొచ్చుగా'' లాజిక్ చెప్పింది.

''అతనికీ సీమకీ పరిచయం లేదు. అయినా, పనిగట్టుకుని పార్టీకి వచ్చాడు. పరిచయం లేకుండానే చనువు తీసుకున్నాడు. రెండురోజుల తర్వాత ఏకంగా కాలేజీకే వచ్చేశాడు. అంటే నన్ను టార్గెట్‌గా పెట్టుకున్నాడా?'' సుమ మెదడు వేగంగా ఆలోచించింది. ''నువ్వు యిక్కడే ఉండు. నేను వెళ్ళి, అతని సంగతి తేల్చుకుని వస్తాను'' అని వేగంగా అక్కడనుంచి కదిలింది.

''ఏయ్ మిస్టర్! కాలేజీకి వచ్చి నా పేరు చెప్పి గొడవ చేస్తున్నవేంటి?'' కోపంగా దబాయించింది మోహిత్‌ని.

అతను ఒకసారి సుమవైపు విచిత్రంగా చూశాడు. ''పక్కనే ఐస్‌క్రీం పార్లర్ వుంది. అక్కడ కూర్చుని ఐస్‌క్రీం తిని చల్లబడొచ్చు వెళదామా?'' అన్నాడు బైక్ మీదనుంచి కిందకి దిగుతూ.

''నేనెవర్నో తెలుసా? ఇలా నా వెంటపడుతున్నావని ఒక్కమాట మా నాన్నకి చెబితే నువ్వు తిన్నగా నిలబడలేవు. వెళ్ళిక్కడ్నుంచి. మళ్ళా కనిపించకు'' కోపంగా చెప్పి రెండడుగులు ముందుకి వేసింది.

అతను ఒక్క అంగలో ముందుకి దూకి ఆమె దారికి అడ్డం వచ్చాడు. "మీ నాన్న సంగతి నా దగ్గర చెప్పకు"

అతని మాటల్ని పూర్తి చేయనివ్వలేదామె. "నేనేం నీ గురించి తెలుసుకోనక్కర్లేదు" అంటూ అతన్ని తోసి ముందుకు వెళ్ళబోయింది.

"తెలుసుకోవాలి" గట్టిగా చేయిపట్టుకుని ఆపాడు.

"నీకూ నాకూ రిలేషన్ ఉంది. నువ్వు నా స్వంత మేనమామ కన్నకూతురివి నీకు తెలుసా? నీకు నిన్ను పెంచిన నాన్నేకాక రక్తసంబంధం ఉన్న ఒక బాబాయి, మేనత్తలాంటి అనుబంధాలు ఉన్నాయని తెలుసా? నిన్ను చూడాలని మీ బామ్మ కలవరించి కలవరించి ఆ కోరిక తీరకుండానే చచ్చిపోయిందని తెలుసా?" పదునుగా అన్నాడు.

అప్పటిదా అతనిపట్టు విడిపించుకోవాలని పెనుగులాడుతున్న సుమ ఆ ప్రయత్నమే మర్చిపోయి బొమ్మలా నిలబడిపోయింది. కరెంట్ షాక్ కొట్టి మెదడంతా మొద్దుబారిపోయినట్టైంది ఆమె పరిస్థితి.

ఆమె మానసిక స్థితిని అర్థం చేసుకుని అతను నెమ్మదిగా చేయి వదిలేశాడు.

"నీకు యిలా సడెన్ షాక్ యివ్వకూడదనే, కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం అన్నాను. నీకు మేము తెలియకపోయినా నీ గురించి మేము తెలుసుకుంటూనే ఉన్నాము. మొన్న పార్టీలో నువ్వు కనిపించావని యింట్లో చెబితే అందరూ నిన్ను చూడాలని తహ తహలాడుతున్నారు. ఇప్పుడర్థమైందా? నేను నీకోసం ఎందుకు వచ్చానో" విషయం వివరించాడు.

సుమ అతను చెప్పిన మాటలను ఒక్కొక్కటిగా అర్థం చేసుకునే ప్రయత్నం చేసింది.

"నువ్వు చెప్పినవన్నీ నిజాలని నమ్మకం ఏంటి?" అడిగింది అనుమానంగా.

"వెల్ నేను నిన్ను నమ్మమని బలవంతపెట్టను. నీ అంతట నువ్వే బాగా ఆలోచించుకో. వచ్చేవారం ఇదే టైంకి యిక్కడికి వస్తాను బై" అని క్లుప్తంగా చెప్పి సుమ సమాధానం కోసం ఎదురుచూడకుండా బైక్ స్టార్ట్ చేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

తెల్లవారి ఆరుగంటలకల్లా బ్లాక్ కలర్ కారు వచ్చి ప్రసాదరావు బంగ్లా ముందు ఆగింది.

ఎయిర్‌పోర్టునుంచి వస్తున్న సుధీర్‌ని, అతని ఫ్యామిలీని రిసీవ్ చేసుకోవడానికి తెల్లవారుఝామున ఐదుగంటలనుంచే యింట్లోని వాళ్ళందరూ ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నారు.

చూస్తూ ఉండగానే సుధీర్, అతని భార్య స్నేహ వాళ్ళ ఐదేళ్ళ బాబు, ఇంకో మూడేళ్ళ పాపతో బాటు కారు దిగి లోపలికి వచ్చారు.

"ప్రయాణం బాగా జరిగిందా?" హాల్లోనే కొడుక్కి ఎదురువచ్చి అడిగాడు ప్రసాదరావు.

"బానే జరిగింది నాన్నా! మీరెలా ఉన్నారు?" పలకరించాడు.

"చాలాకాలం తరువాత చూశాను. బావున్నావా?" వసుంధర పలకరిస్తుంటే వినిపించుకోనట్టే వెళ్ళిపోయాడు సుధీర్.

"హాయ్ పింకీ! హలో బంటీ" పిల్లలిద్దర్నీ ముద్దుచేసింది సుమ.

"ఫ్లైట్ జర్నీ అంటే ఆషామాషీకాదు. మొత్తం ఇరవైనాలుగుగంటలు ప్రయాణం చేసివచ్చాం. రాగానే పిల్లలమీదబడి నలిపేయకు" సుమ వైపు చూసి నిరసనగా అంది సుధీర్ భార్య స్నేహ.

"ఏదీ బుజ్జిదానికి ఒక్కముద్దు యిచ్చాక వదిలేస్తా వదినా! ఇది పుట్టాక యిప్పుడేగా మేం చూడడం. నాన్నా! చూడండి ఎంత ముద్దొస్తుందో" అంటూ పాపని ఎత్తుకుని ప్రసాదరావు దగ్గరికి తెచ్చింది.

"ఇక్కడి మనుషులకి ఒకసారి చెబితే అర్థంకాదులా ఉంది" గట్టిగానే విసుక్కుంది స్నేహ.

"సుమా!" అరిచింది వసుంధర.

"వదిన చెబుతుంటే వినిపించడంలేదా?" కూతుర్ని గట్టిగా మందలించింది.

"అర్థమైంది" అంటూ మొహం చిన్నబుచ్చుకుని పాపని కిందకి దించి, వెళ్ళిపోయింది సుమ.

"అమ్మా! ఇవ్వాల్లేంటి పొద్దుగాలే వంటగదివైపు వచ్చిను" వసుంధరని చూసి ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు రామయ్య. అప్పటికి టైం ఐదున్నరకూడా కాలేదు.

"సుధీర్ పిల్లలు వచ్చారు కదా! వాళ్ళకి జెట్‌లాగ్ అంటే మనకీ వాళ్ళకీ చాలా టైం తేడా ఉంటుంది. మనకి రాత్రి అయితే వాళ్ళకి పగలన్నమాట. అందుకే పిల్లలు పెందలాడే నిద్రలేచి తినడానికి కావాలని పేచీ పెడతారు. వంటమనిషి వచ్చేసరికి ఆలస్యం అవుతుందని నేనే వచ్చాను" అంటూ ఫ్రిజ్‌లో నుంచి పాలు, కూరలు బైటికి తీసింది.

"ఉండండమ్మా నేనూ సాయం జేస్త" అంటూ కూరల బుట్ట అందుకున్నాడు రామయ్య.

అప్పుడే నైట్ డ్రస్‌లో మొహం మీద పడ్డ జుట్టుని ఎగదోసుకుంటూ వంటగదివైపుకి వచ్చింది సుమ.

అంత పెందలాడే వంటింట్లో పొయ్యిదగ్గర నిల్చున్న తల్లిని చూసి మొహం చిట్లించింది.

"అమ్మా! నిద్రలేస్తూనే వంట మొదలుపెట్టావా? కొత్తచుట్టాలకి చేస్తున్న సేవలు సరిపోవడం లేదా? వంటకూడా స్వయంగా నీ చేతులతో చేసిపెట్టాలని కోరారా?" అంది చిరాగ్గా మొహం పెట్టి.

"చుట్టాలేమిటి? సరిగ్గా మాట్లాడు. నీకు అన్నా వదినా అవుతారు వాళ్ళు" అంది వసుంధర కోపంగా.

"అవును. నాకే వాళ్ళు అన్నా వదినలు. నువ్వూ, నేను వాళ్ళకేమీకాము. వదిన పేరుకి మాత్రం స్నేహ. స్నేహంగా ఒక్కమాటకూడా మాట్లాడదు. వాళ్ళకోసం వారం నుంచి షాపింగ్ చేశావు. కూర్చున్న చోటికే కాఫీలు, టీలు, టిఫెన్లు వాళ్ళతోబాటు వాళ్ళని కలవడానికి వచ్చే ఫ్రెండ్స్‌కి, చుట్టాలకి విందులూ, వినోదాలూ. అన్నీ నువ్వు ఏర్పాటు చేస్తేనేగా! లేకపోతే యిదేమన్నా మాయా ద్వీపమా అనుకోగానే అన్నీ అయిపోవడానికి. నువ్వు నడుములు పడిపోయేలా చాకిరి చేస్తున్నా కనీసం ఒక్క 'థాంక్స్' కూడా చెప్పలేదు వాళ్ళు. దారిలో వెళ్ళేవాళ్ళు కిందపడ్డ కర్చీఫ్‌ని తీసిస్తేనే మనం 'థాంక్స్' చెబుతాము. అంతపాటి చేయంకాబోలు మనం" అంది కోపంగా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments